

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě – pobočka v Olomouci rozhodl samosoudkyní
JUDr. Martinou Radkovou ve věci

žalobce: J. Š.
bytem X
zastoupený advokátkou Mgr. Ing. Pavlou Buxbaumovou
sídlem Masarykovo náměstí 37, 783 91 Uničov

proti
žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí
sídlem Na Poříčním právu 376/1, 128 01 Praha 2

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2019, č. j. X, ve věci vrácení přeplatku
na příspěvku na živobytí

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaný napadeným rozhodnutím zamítl odvolání a potvrdil rozhodnutí Úřadu práce České republiky – krajské pobočky v Olomouci (dále jen „úřad práce“) ze 17. 10. 2019, č. j. X, kterým úřad práce rozhodl z moci úřední, aby žalobce vrátil přeplatek na příspěvku na živobytí za únor 2018, březen 2018, květen 2018 a červenec 2018 až prosinec 2018 v celkové výši 23 430 Kč do 30. 11. 2019.
2. Žalovaný v napadeném rozhodnutí popsal, že úřad práce žalobci přiznal příspěvek na živobytí 11. 12. 2017 ve výši 3 410 Kč a od června 2018 snížil na 2 200 Kč. Při podání žádosti žalobce mj. uvedl, že nemá žádné finanční prostředky. Žalobce úřadu práce 10. 12. 2018 sdělil, že měl v listopadu 2018 příjem 8 000 Kč a doložil část výpisu z bankovního účtu za listopad 2018, kde je uvedena platba od syna P. Š. (dále jen „syn“). Úřad práce

Shodu s prvopisem potvrzuje M. N.

zjistil, že žalobci nenáleží příspěvek na živobytí za prosinec 2018 z důvodu přijetí uvedené částky od syna a zahájil řízení o vrácení vyplaceného příspěvku na živobytí. K odvolání žalobce proti rozhodnutí o vrácení přeplatku 2 200 Kč žalovaný rozhodnutí úřadu práce zrušil a zavázal úřad práce, aby posoudil příjmy žalobce i za další období.

3. K výzvě úřadu práce žalobce doložil výpisy z účtu za prosinec 2017 až prosinec 2018 a současně uvedl, že měl od syna příjmy 8 000 Kč za leden 2018, 10 000 Kč za únor 2018, 8 000 Kč za duben 2018, 12 000 Kč a 7 000 Kč za červen 2018, 3 000 Kč za září 2018, 8 000 Kč a 400 Kč (pozn. soudu: žalobce uvedl 4 300 Kč) za říjen 2018 a 8 000 Kč za prosinec 2018. Žalobce uvedl, že se jednalo o zápůjčku od syna. Žalobce doložil čestná prohlášení syna o poskytnutí zápůjčky za říjen 2018 až prosinec 2018 ve výši 8 000 Kč měsíčně. Žalobce doložil svůj rozpis zápůjček a vrácení synovi „na ruku“. Žádný jiný důkaz o zápůjčce nedoložil.
4. Žalovaný upřesnil, že úřad práce rozhodl podle § 51 zákona č. 111/2006 Sb., o pomoci v hmotné nouzi, ve znění účinném ke dni vydání napadeného rozhodnutí (dále jen „zákon o pomoci v hmotné nouzi“) o vrácení příspěvků na živobytí 3 410 Kč za měsíce únor, březen, květen 2018 a 2 200 Kč za červenec až prosinec 2018. Žalobce věrohodně neprokázal žádnou smlouvu o zápůjčce na shora uvedené příjmy od syna, ani skutečnost, že mu půjčku vrátil. Prohlášení syna o třech částkách 8 000 Kč za říjen až prosinec 2018 nejsou dostatečným důkazem, že šlo o zápůjčku. Žalobce byl povinen podle § 49 zákona o pomoci v hmotné nouzi sdělit úřadu práce změny v rozhodných skutečnostech, tj. příjmy od syna, což neučinil. Žalobce musel z okolností věci vědět, že příspěvek na živobytí pobírá neoprávněně. Odpovědnosti žalobce vrátit předmětný přeplatek nezbavuje ani to, že podle svého sdělení platil pravidelné platby mobilnímu operátorovi, penzijní připojištění a některé platby rodičům, kteří ve svém věku nemají bankovní účet. Rodiče pak dávají žalobci tyto částky a žalobce z nich splácí zápůjčku synovi. Podle záznamu úřadu práce z 23. 9. 2019 o telefonickém hovoru žalobce úřadu práce sdělil, že žádné doklady k platbám mobilnímu operátorovi, na penzijní připojištění atd., dokládat nebude, protože vše je „psáno na něj“. Žalobce tak svá tvrzení ani přes výzvy a poučení úřadu práce neprokázal.
5. **Žalobce v žalobě** namítal nezákonné zjištění skutkového stavu. Žalobce nebyl řádně vyzván a poučen, jaké doklady má doložit. Žalobce měl být poučen i hmotněprávně. Žalobce nevěděl, že může předložit i čestná prohlášení třetích osob. Rozhodnutí bylo pro žalobce překvapivé. Syn posílal žalobci peníze na nájem, tyto peníze žalobce neměl na účtu. Žalobce synovi peníze vracel podle toho, jak je měl. Tomu byla při návštěvách přítomna i přítelkyně syna, která doložila k žalobě čestné prohlášení o vrácení zápůjček synovi. Žalobce dále doložil o platbách za rodiče (mobilní telefon, penzijní připojištění) čestná prohlášení rodičů a přípisy penzijního fondu. Smlouva s mobilním operátorem je z praktických důvodů vedena na jméno žalobce.
6. **Žalovaný ve vyjádření k žalobě** nad rámec napadeného rozhodnutí uvedl, že se neztotožňuje se žalobními námitkami, že sporné platby od syna byly zápůjčkami a další platby žalobce činil za rodiče. Úřad práce žalobce opakovaně vyzýval k prokázání jeho tvrzení a v řízení nevyšlo najevo, že by se žalobce domáhal informací o tom, jak má prokázat svá tvrzení. Žalobce měl dostatečně dlouhou dobu k prokázání tvrzení a neuvedl ani svědky vrácení zápůjček synovi.
7. Zápůjčka příjmem není, avšak je třeba, aby účastník řízení věrohodně prokázal, že se o zápůjčku jedná. Jestliže to žalobce neprokázal, jedná se o příjem ve smyslu § 10 odst. 1

písm. n) zákona č. 586/1992 Sb., o daních z příjmů, tj. bezúplatný příjem. Ani z prohlášení syna se nepodává, že by bylo sjednáno vrácení peněžních prostředků. Navíc prohlášení se nevztahuje k celému spornému období. Předmětem poučovací povinnosti není, aby žalobce profitoval ze systému pomoci v hmotné nouzi za situace, kdy je schopen nedostatek finančních prostředků řešit pomocí rodiny, komunity atd., a přitom ještě dostával informace, jak na dávky pomoci v hmotné nouzi dosáhnout nebo jak zrušit povinnost neprávem přijaté dávky vrátit.

8. **Krajský soud přezkoumal** v mezích žalobních bodů dle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
9. Krajský soud zjistil **ze správního spisu** ve vztahu k posuzované věci a žalobním námitkám následující.
10. Úřad práce rozhodl 17. 10. 2019 o vrácení přeplatku na příspěvku na živobytí za únor 2018, březen 2018, květen 2018 a červenec až prosinec 2018 v celkové výši 23 430 Kč. Ačkoliv byl žalobce povinen podle § 49 odst. 2 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi ohlásit veškeré změny do osmi dnů, příjmy od syna nehlásil a úřad práce je zjistil z bankovních výpisů. Při jednání 10. 6. 2019 úřad práce žalobce poučil o povinnosti prokázat tvrzení o zápůjčce a plateb za rodiče. Při jednání 15. 7. 2019 žalobce přislíbil doložit platby za rodiče a uvedl, že peníze od syna byly zápůjčkou. Úřad práce žalobce 31. 7. 2019 písemně vyzval k doložení plateb od syna jako zápůjčky. Žalobce sdělil písemně úřadu práce 29. 8. 2019, že příjmy od syna nepovažuje za příjem, ale za zápůjčku. Žalobce sdělil úřadu práce 23. 9. 2019 telefonicky, že smlouvy s mobilním operátorem a o penzijním připojištění nedoloží. Úřad práce konstatoval, že žalobce neprokázal, že by se v případě příjmů od syna jednalo o zápůjčky a že je vracel. Při zohlednění příjmů od syna žalobci byly vyplaceny jmenované příspěvky na živobytí neprávem a byl povinen je vrátit.
11. Soud provedl při jednání tyto důkazy: čestné prohlášení přítelkyně syna žalobce M. U. z 6. 2. 2019, čestné prohlášení syna žalobce P. Š. z 6. 2. 2019 a 16. 1. 2020, čestná prohlášení rodičů žalobce O. Š. a J. Š. z 6. 1. 2020, výpis z účtu matky žalobce u Penzijní společnosti České pojišťovny a. s. za rok 2018 a přehled sjednaných údajů z 14. 1. 2020, nedatovaný Soupis zápůjček a vrácených finančních prostředků v roce 2018, přiložený žalobcem k žalobě.
12. Z čestného prohlášení přítelkyně syna M. U. z 6. 2. 2019 soud zjistil, že byla přítomna jako svědek vrácení zápůjček synovi žalobce v hotovosti a v termínech uvedených v žalobcově soupisu zápůjček a vrácených finančních prostředků v roce 2018.
13. Z čestného prohlášení syna žalobce z 6. 2. 2019 soud zjistil, že poskytl vratnou jednorázovou zápůjčku žalobci 8 000 Kč, kterou poslal na jeho bankovní účet 26. 11. 2018.
14. Z čestného prohlášení syna žalobce z 16. 1. 2020 soud zjistil, že zapůjčil žalobci a zaslal na účet 29. 1. 2018 částku 8 000 Kč, 27. 2. 2018 částku 10 000 Kč, 18. 4. 2018 částku 8 000 Kč, 26. 7. 2018 částku 5 000 Kč, 17. 9. 2018 částku 8 000 Kč, 24. 9. 2018 částku 3 000 Kč a 20. 8. 2018 v hotovosti zapůjčil žalobci 9 000 Kč.
15. Z prohlášení rodičů žalobce O. Š. a J. Š. z 6. 1. 2020 soud zjistil jejich prohlášení, že vzhledem k věku, zdravotnímu stavu a z praktických důvodů používají účet žalobce

k úhradě plateb např. mobilnímu operátorovi, na penzijní připojištění a dalších závazků, potřebné finanční prostředky předávají žalobci v hotovosti.

16. Z aktuálního přehledu sjednaných údajů Penzijní společnosti České pojišťovny a. s. z 14. 1. 2020 soud zjistil, že smlouva je vedena na jméno matky žalobce, žalobce je určenou osobou a měsíční platba činí 1 000 Kč.
17. Z výpisu Penzijní společnosti České pojišťovny a. s. z 1. 5. 2019 soud zjistil uhrazené platby za rok 2018 u smlouvy vedené na jméno matky žalobce, a to 500 Kč měsíčně s výjimkou dubna, kdy byla platba 1 000 Kč a března, kdy žádná platba neproběhla.
18. Z žalobcova nedatovaného soupisu zápůjček a vrácených finančních prostředků v roce 2018 soud zjistil, že syn zapůjčil 29. 1. 2018 žalobci 8 000 Kč a vrátil 3. 2. 2018 částku 4 000 Kč. Syn zapůjčil žalobci 10 000 Kč dne 27. 2. 2018 a žalobce vrátil synovi 3. 3. 2018 částku 12 000 Kč a 31. 3. 2018 částku 2 000 Kč. Syn zapůjčil 18. 4. 2018 žalobci 8 000 Kč a žalobce mu vrátil 28. 4. 2018 částku 5 500 Kč a 26. 5. 2018 částku 2 500 Kč. Syn 26. 7. 2018 zapůjčil žalobci 5 000 Kč a žalobce mu tutéž částku vrátil 28. 7. 2018. Syn zapůjčil 20. 8. 2018 žalobci 9 000 Kč a žalobce mu vrátil 1. 9. 2018 částku 5 200 Kč. Syn zapůjčil 17. 9. 2018 žalobci 8 000 Kč a 24. 9. 2018 částku 3 000 Kč a žalobce mu vrátil 29. 9. 2018 částku 10 500 Kč a 27. 10. 2018 částku 4 300 Kč. Syn zapůjčil 26. 11. 2018 žalobci 8 000 Kč a žalobce mu ji vrátil 30. 11. 2018. Syn zapůjčil 28. 12. 2018 žalobci 8 000 Kč a žalobce mu vrátil 4 000 Kč dne 15. 1. 2019 a 4 000 Kč dne 21. 1. 2019.
19. Po prostudování správního a soudního spisu soud konstatuje k jednotlivým částkám přijatým žalobcem od syna následující.
20. Žalobce obdržel 29. 1. 2018 na účet od syna 8 000 Kč, což bylo prokázáno bankovním výpisem i čestným prohlášením syna z 16. 1. 2020.
21. Žalobce obdržel od úřadu práce příspěvek na živobytí za únor 2018 ve výši 3 410 Kč a 27. 2. 2018 na účet od syna 10 000 Kč, což bylo osvědčeno z výpisu banky a čestného prohlášení syna z 6. 2. 2019.
22. Dne 18. 4. 2018 obdržel žalobce od syna 8 000 Kč, což bylo prokázáno výpisem z banky a čestným prohlášením syna z 16. 1. 2020.
23. Výpisem z bankovního účtu žalobce osvědčil, že 12. 6. 2018 proběhl vklad na účet v hotovosti 12 000 Kč a 25. 6. 2018 vklad 7 000 Kč. Tuto částku žalobce v odvolání vůbec neuvedl.
24. Výpisem z účtu za červenec 2018 a prohlášením syna z 16. 1. 2020 bylo osvědčeno, že syn zaslal žalobci 26. 7. 2018 částku 5 000 Kč.
25. Výpis z účtu za srpen 2018 a čestné prohlášení syna z 16. 2. 2020 prokázaly vklad v hotovosti na účet žalobce 21. 8. 2018 ve výši 9 000 Kč. Syn však prohlásil, že tuto částku zapůjčil žalobci v hotovosti.
26. Výpisem z účtu za září 2018 (pohyb 24. 9. 2018 ve výši 3 000 Kč a 17. 9. 2018 ve výši 8 000 Kč) a prohlášením syna z 16. 1. 2020 byl prokázán příjem žalobce 11 000 Kč v září 2018.
27. Výpisem z účtu za říjen 2018 a prohlášením syna z 6. 2. 2019 bylo prokázáno, že žalobce obdržel od syna 23. 10. 2018 částku 8 000 Kč.
28. Příjem 8 000 Kč 26. 11. 2018 od syna prokázal výpis z bankovního účtu za listopad 2018 a prohlášení syna z 6. 2. 2019 na částku 8 000 Kč.

29. Příjem 8 000 Kč od syna 28. 12. 2018 je prokázán výpisem z účtu za prosinec 2018 a prohlášením syna z 6. 2. 2019.
30. Krajský soud dospěl k závěru, že žaloba **není** důvodná.
31. Podle § 49 odst. 1 písm. a) zákona o pomoci v hmotné nouzi *žadatel o dávku, příjemce i společně posuzované osoby jsou **povinni osvědčit skutečnosti rozhodné pro nárok na dávku, na její výši nebo výplatu**, dát písemně souhlas k ověření těchto skutečností a na výzvu se osobně dostavit k příslušnému orgánu pomoci v hmotné nouzi, nebrání-li tomu těžko překonatelné překážky, zejména zdravotní stav.*
32. Podle § 49 odst. 2 písm. a) téhož zákona *příjemce dávky je **povinen písemně oznámit orgánu pomoci v hmotné nouzi změny ve skutečnostech rozhodných pro trvání nároku na dávku, její výši nebo výplatu**, a to do 8 dnů ode dne, kdy se o těchto skutečnostech dozvěděl.*
33. Mezi účastníky řízení je nesporné, že žalobce byl na základě žádosti ze 4. 12. 2017 příjemcem příspěvku na živobytí od prosince 2017 ve výši 3 410 Kč. Žalobce uvedl v prohlášení o celkových sociálních a majetkových poměrech, že nemá žádný majetek ani finanční prostředky a v prohlášení o výši měsíčních příjmů, že neměl za září až listopad 2017 žádné příjmy. Od 1. 6. 2018 byl příspěvek na živobytí žalobci snížen na 2 200 Kč.
34. Žalobce doložil poprvé podle správního spisu příjem 8 000 Kč za listopad 2018. Žalobce úřadu práce doručil doklady o výši ostatních měsíčních příjmů od ledna 2018 až 27. 5. 2019. Podle protokolů o jednání z 3. 1. 2018, 5. 2. 2018, 5. 3. 2018, 19. 6. 2018, 12. 11. 2018 žalobce vždy uvedl, že u něj žádné změny nenastaly, resp. žádné změny neuvedl, přestože později přiznal a prokázalo se výpisy z účtu, že příjmy od syna dostával od ledna 2018. Žalobce měl povinnost příjmy nahlásit úřadu práce do 8 dnů od jejich přijetí, avšak neučinil tak. Žalobce tak nebyl osobou v hmotné nouzi a vznikla mu po osvědčení příjmů od syna povinnost příspěvek na živobytí vrátit.
35. Žalobce nejdříve příjmy od syna přiznal a teprve až v odvolání 5. 2. 2019 přišel s verzí, že jde o zápůjčky. Již jen z tohoto důvodu byla jeho překvapivá tvrzení o zápůjčkách nedůvěryhodná.
36. Ani další tvrzení žalobce a dokazování u správních orgánů a v soudním řízení správním neprokázala, že šlo o zápůjčky. Prohlášení rodičů žalobce (viz bod 15 tohoto rozsudku) jsou zcela nekonkrétní, nepřesvědčivá a nehodnověrná. Stejně soud hodnotí prohlášení přítelkyně syna M. U. (viz bod 12), která uvedla obecně, že byla přítomna jako svědek předávání zápůjček žalobci v hotovosti. Jak je však výše podrobně uvedeno, většina citovaných údajných zápůjček probíhala bezhotovostně převodem na účet žalobce.
37. Soupisy žalobce nejsou důkazem, pouze jeho tvrzením. V žalobcově „Soupisu zápůjček a vrácených finančních prostředků v roce 2018“ není uveden příjem od syna 8 000 Kč za říjen 2018 a 19 000 Kč za červen 2018; soupis nerozlišuje hotovost a bankovní převod, a tak není jasné, jestli se jednalo o další příjmy.
38. Podle § 15 zákona o pomoci v hmotné nouzi se celkovými sociálními poměry rozumí podíl rodiny na trvání stavu hmotné nouze. Ten správní orgány popsaly a vyhodnotily způsobem, s nímž se soud ztotožnil.
39. Účelem zákona o pomoci v hmotné nouzi je poskytování pomoci k zajištění základních životních podmínek fyzickým osobám, které se nacházejí v hmotné nouzi. Vzhledem k tomu, že žalobce nebyl v rozhodné době osobou v hmotné nouzi, neměl nárok na poskytování dávek podle tohoto zákona. Celkové sociální a majetkové poměry žalobce

po započtení příjmů od syna totiž po úhradě odůvodněných nákladů na bydlení mohly zaručit dostatečné zajištění jeho výživy a ostatních základních osobních potřeb. Dobrodiní prostřednictvím dávek pomoci v hmotné nouzi nastupuje pouze tam, kde žadatel již není schopen vlastními silami, využitím vlastního majetku a s pomocí rodiny zajistit své potřeby na určité přijatelné úrovni.

40. Vzhledem k uvedenému soud uzavřel, že postupně vytvářené námitky žalobce nejsou důvěryhodné a neosvědčily, že příjmy od syna byly zápůjčkami, že byly vráceny a jakým způsobem nebo že zde byla jakákoli jiná konkrétní smlouva.
41. Nedůvodná je námitka, že žalobce nebyl o svých povinnostech náležitě poučen.
42. Soud zjistil ze správního spisu, že úřad práce žalobce poučil v rozhodnutí z 11. 12. 2017 o přiznání příspěvku na živobytí (v části „Upozornění“), že žalobce je povinen písemně nahlásit změny ve skutečnostech rozhodných pro trvání nároku na příspěvek na živobytí, jeho výši či výplatu do osmi dnů od jejich vzniku. Pokud bude dávka vyplacena neprávem, příjemce je povinen ji vrátit.
43. Úřad práce žalobce pravidelně poučoval při jednáních (ve správním spise doručeném soudu založeno od 3. 1. 2018) o potřebě hlásit změny ve skutečnostech rozhodných pro výplatu dávky do osmi dnů a o povinnosti vrátit přeplatek na dávce při nesplnění této povinnosti. Žalobce každý protokol podepsal. Citované poučení je rovněž součástí každého rozhodnutí úřadu práce ve formě „upozornění“ na konci textu.
44. Žalobce byl poučen při jednání 5. 2. 2019, 27. 5. 2019, 10. 6. 2019, 15. 7. 2019 a 29. 8. 2019 při jednání o povinnosti hlásit změny do 8 dnů, prokazovat skutečnosti, které nelze zjistit od jiných správních orgánů či z jiných dokladů a vrátit dávku, jestliže byla přijata neprávem. To žalobce stvrdil svým podpisem. Žalobce byl poučen 10. 6. 2019, že je třeba, aby prokázal, že v případě příjmů šlo o zápůjčky. Žalobce byl 15. 7. 2019 poučen, že z výpisů z účtu není patrné, že přijaté částky synovi vracel.
45. Citovaná poučení byla v posuzovaném případě zcela dostačující a výstižná - srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) sp. zn. 3 Ads 112/2014 o poučovací povinnosti ve vztahu k náležitostem žádosti, nebo z 26. 8. 2008, č. j. 6 Ads 57/2007-42, podle kterého poučovací povinnost bývá naplněna v podobě standardizovaných formulářů, ve kterých žadatel ve formě odpovědí na položené otázky uvádí skutečnosti rozhodné pro posouzení dávky a – je-li to zapotřebí – správní orgán s jejich vyplněním žadateli pomáhá na místě, popř. je-li to účelné, vyzve k odstranění konkrétních vad a poskytne lhůtu (§ 45 odst. 2 správního řádu). Zde však tato poučovací povinnost končí, neboť správní orgán nemůže dávat žadateli návod, co by měl nebo mohl učinit, aby dosáhl žádaného výsledku, může pouze poskytnout pomoc k tomu, aby mohl zákonným způsobem dát najevo, co hodlá v řízení učinit (srov. rozsudek NSS ze 14. 10. 2010 č. j. 5 As 1/2010-76 nebo rozsudek z 13. 10. 2010, č. j. 1 As 51/2010-214, publikovaný pod č. 2235/2011 ve Sb. NSS).
46. Dle konstantní judikatury (např. rozsudek NSS z 13. 10. 2010, č. j. 1 As 51 2010-214, z 11. 12. 2008, č. j. 9 Azs 64/2008-67, či ze 19. 9. 2013, č. j. 4 As 69/2013-44) zákon sice výslovně nestanoví, že se poučovací povinnost správního orgánu vztahuje pouze na procesní práva a povinnosti, ale z povahy správního řádu jako procesního předpisu vyplývá, že správní orgán je povinen poučit účastníky o právech a povinnostech plynoucích z právních předpisů upravujících řízení před správními orgány. Poučovací povinnost se z toho důvodu nevztahuje na poučování o otázkách hmotného práva, tedy

zda a jak mají účastníci řízení hájit v řízení svá práva a jaké hmotněprávní důsledky pro ně plynou z toho, že tak neučiní. Účastníkům řízení se musí dostat poučení zejména o těch procesních právech, která spadají pod právo na spravedlivý proces. Poučovací povinnost správního orgánu nezahrnuje poskytování komplexního návodu, co by účastník měl nebo mohl v daném případě činit, aby dosáhl žádaného účinku, ale jen pomoc k tomu, aby mohl zákonem stanoveným způsobem dát najevo, co hodlá v řízení učinit. Poučovací povinnost správních orgánů naopak nelze zaměňovat s právem účastníků na poskytování právních rad. Účastníkům řízení se může dostat návod, co je třeba učinit, aby dosáhli žádaného účinku, v rámci právních služeb poskytovaných advokáty či jinými profesionály v oblasti práva (srov. rozsudek NSS z 30. 10. 2019, č. j. 1 As 323/2019-30).

47. Závěrem soud shrnuje, že správní orgány zjistily skutkový stav tak, že o něm nebyly důvodné pochybnosti, vybraly správně právní předpisy, pod které jej subsumovaly a z toho vyvodily v souladu se zákonem správné skutkové i právní závěry, se kterými se soud ztotožnil, a proto žalobu zamítl.
48. Soud v souladu s § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce v něm neměl úspěch a správnímu orgánu takové právo ve věcech sociální péče nepřísluší.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **je možno** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od jeho doručení k Nejvyššímu správnímu soudu v Brně.

Olomouc 13. května 2021

JUDr. Martina Radkova v. r.
samosoudkyně